

Departament Doskonalenia
Regulacji Gospodarczych

**Pan
Mariusz Biniszewski**

Dotyczy: pisma z dnia 30 listopada 2020 r. w sprawie poprawki Senatu nr 69 do Tarczy antykryzysowej 6.0.

Szanowny Panie,

w odpowiedzi na Pana pismo z dnia 30 listopada 2020 r. w sprawie poprawki Senatu nr 69 do *ustawy z dnia 9 grudnia 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw*, czyli tzw. „Tarczy branżowej”, uprzejmie informuję, że wskazana poprawka została odrzucona przez Sejm podczas głosowania nad propozycjami zgłoszonymi przez Senat w dniu 9 grudnia 2020 r.

Niemniej, zgodnie z obowiązującym brzmieniem art. 15gga *ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych*, zwanej dalej „specustawą”, z wnioskiem o przyznanie świadczeń na rzecz ochrony miejsc pracy ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na dofinansowanie wynagrodzenia pracowników może zwrócić się przedsiębiorca w rozumieniu art. 4 ust. 1 lub 2 *ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców*, który na dzień 30 września 2020 r. prowadził działalność gospodarczą, oznaczoną według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007 określonymi w ustawie kodami, jako rodzaj przeważającej działalności. Powinien jednak wykazać, że jego przychód z tej działalności w rozumieniu przepisów podatkowych, uzyskany w jednym z trzech miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku, był niższy w następstwie wystąpienia COVID-19 co najmniej o 40% w stosunku do przychodu uzyskanego w miesiącu poprzednim lub w analogicznym miesiącu roku poprzedniego.

Istotne jest więc, by potencjalny beneficjent pomocy zatrudniał pracowników w rozumieniu art. 15g ust. 4 specustawy, zgodnie z którym pracownikiem jest osoba fizyczna, która zgodnie z przepisami polskiego prawa pozostaje z pracodawcą w stosunku pracy. Przepisy stosuje się odpowiednio do osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę nakładczą lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z *ustawą z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny* stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo która wykonuje pracę zarobkową na podstawie innej niż stosunek pracy na rzecz pracodawcy będącego rolniczą spółdzielnią produkcyjną lub inną spółdzielnią zajmującą się produkcją rolną, jeżeli z tego tytułu podlega obowiązkowi ubezpieczeń: emerytalnemu i rentowemu, z wyjątkiem pomocy domowej zatrudnionej przez osobę fizyczną.

Przedsiębiorca zatrudniający pracowników zgodnie z ww. definicją winien wykazać, że przychód z prowadzonej działalności w rozumieniu przepisów podatkowych uzyskany w jednym z trzech miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku był niższy w następstwie wystąpienia COVID-19 co najmniej o 40% w stosunku do przychodu uzyskanego w miesiącu poprzednim lub w analogicznym miesiącu roku poprzedniego. Oznacza to, że przedsiębiorca w powyższym przypadku ma możliwość wyboru, jaki okres będzie poddawał porównaniu.

Podsumowując, możliwość skorzystania z powyższego rozwiązania jest uzależniona przede wszystkim od zatrudniania pracowników. Natomiast fakt przebywania na zasiłku chorobowym jedynie przez właściciela firmy nie powinien przekładać się na całkowity brak prowadzenia działalności w przypadku zatrudniania pracowników.

Jednocześnie pragnę zauważyć, że w Pańskim piśmie brak jest sugerowanego kierunku działań, których miałyby podjąć się Ministerstwo Rozwoju, Pracy i Technologii.

Z poważaniem
Andrzej Guzowski
zastępca dyrektora departamentu

[podpisano elektronicznie]